

FIVE CENTS In the U. S. of America **SEVEN CENTS** Elsewhere

Вашингтон, 3. липня. — Генеральний Прокуратор Злучених Держав, Говард Мек'Грависловив представників Українського Конгресового Комітету „особисту вдячність” за його участь в п'ятій Красній Конференції в справі Громадян

СВОБОДА SVOBODA

UKRAINIAN NEWSPAPER PUBLISHED DAILY EXCEPT SUNDAY, AND HOLIDAYS

by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	\$10.00	One year	\$10.00
На пів року	\$5.25	Six months	\$5.25
На три місяці	\$2.75	Three months	\$2.75

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СВЯТО НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Дня 4 липня 1776 року Континентальний Конгрес, який радив у місті Філадельфії, ухвалив виготовлену Томою Джеферсоном „Декларацію Незалежності“, якою проголошено вільну і незалежну американську республіку — Злучені Держави Америки, Філадельфійський „Дзвін Свободи“ на якому видіс напис: „Голоси волю по всій країні усім її мешканцям“, повітав цю радісну подію, а його гомін понісся не тільки по цілій американській землі, але й по всьому світі, як пострах для тиранів, а радість для гноблених і поневоленних.

Проголошення американської незалежності було одначе тільки проголошенням великого ідеалу, який щойно треба було здійснити великими жертвами крові. По довгих роках боротьби (1775-1783) молода держава перемогла. Не зважаючи на різні кризи, які їй довелося ще пережити, вона почала скоро підніматися і ставати багатою і потужною країною. Молоде покоління, яке виростало в нових обставинах, брало вже високі ідеї, що лягли в основу „Декларації Незалежності“ за щось природне і таке, що нам не треба більше журитися. Для нього „Форт оф Джудай“ ставав радше днем розриву, ніж спогадів про велику історичну подію. Це наставлення дуже дивувало наших старих імігрантів, що звикли іншими очима глядіти на того роду свято, тісно зв'язане з їхнім ідеалом, в глибині душі закоханим, себто з визволенням і незалежністю „Старого Краю“. В „Свободі“ з-перед 50 років читасмо у статті про „Форт оф Джудай“ (5 червня 1900), що коли американці не добули, щоб належно відсвяткувати їх День Незалежності, то треба це зробити „форейнерам“ а зокрема синам „поневоленого українського народу“ і „підняти прапор свободи і незалежності високо вгору та голосити цілому світові, не тільки в день 4-го липня, але завжди і кожного місяця, що свобода і незалежність належить після права природи, не лиш деяким, але кожному народові, що живе на землі“.

Як добре розуміли ці старі емігранти Джеферсона, автора „Декларації Незалежності“: Його останні слова, які передруковувало на іншому місці, є найкращим доказом цього. Особиста свобода і національна незалежність були для Джеферсона головними, для здобуття яких ніяка жертва не є за великою. Це був демократ з кості і крові, для якого тиранія була найбільшим ворогом. Навіть і така „тиранія“, яку треба було терпіти англійським колоністам на американській землі через нездарність і впертість тодішнього англійського короля, а яка на ділі не була ніякою тиранією і не була навіть подібна до того, що приходилося у цьому часі терпіти українському народові під російськими царями чи польськими королями.

Перша і друга війна навчили американців глядіти інакше на свій „День Незалежності“, як це було тому 50 років, як теж інакше цінити американську свободу. Одначе радикальна зміна зайшла щойно тоді, як американці стрінулися віч-на-віч з совєтською тиранією та намаганням Москви поширити цю тиранію теж і на Злучені Держави Америки. „Ворог не дає нам іншого вибору — крім перемоги або смерті“, писав у своїх військових наказах Джордж Вашингтон рік по „Декларації Незалежності“, коли лави борців рідшали і здавалось, що нема рятунку. „Чей же не хочете пхати свої гори у ворожу петлю?“, писав Вашингтон далі, нагадуючи волякам страшну судбу, яка жде їхніх батьків, жінок, дітей і приятелів, як ворог переможе. Ці слова неслися по американській землі тому 173 роки у боротьбі, яка була „родинним непорозумінням“ англійських імігрантів з їх рідним краєм. Та яких слів треба б сьогодні, щоб могли ними потрясти цілу країну, який ніяк не минути нової, але вже справді страшної боротьби в обороні своєї волі й волі цілого людства.

DECLARATION OF INDEPENDENCE

ДЕКЛАРАЦІЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

(Переклад з англійського)

В КОНГРЕСІ, ДНЯ 4-го ЛІПНЯ 1776
ОДНОЧАСНА ДЕКЛАРАЦІЯ ТРИНАДЦЯТИ ЗЛУЧЕНИХ
ДЕРЖАВ АМЕРИКИ

КОЛИ в ході людських подій стане коначним для одного народу розірвати політичні вузли, які зв'язали його з іншим та зайняти між потугами землі окреме і рівне місце, признає йому законами Природи і Бога Природу, гідна увага до опії людства визнає, що він повинен об'явити причини, які спонукують його до розриву зв'язків. Ми вважаємо ці права за само-названі, що всі люди є створені рівними, що вони є наділені їх Творцем певними невід'ємними Правами, між якими є Життя, Вільність і змагання до Щастя. Що для забезпечення цих прав встановлено між людьми уряди, які виводять свою справедливу владу від згоди тих, якими володіють. — Що колинебудь будь-яка форма влади стає деструктивною для тих цілей, Правом Народу змінити або повалити її та встановити новий уряд, кладучи його основи на таких принципах та організуючи його владу в такій формі, як видається б йому найбільш правдоподібно для здійснення його Безпеки і Щастя. Мудрість справді диктувала б, що влади, встановлені давно, не повинні бути змінювані з легких і проминаючих причин; і відповідно до того весь досвід виявив, що людство є більш схильне терпіти, доки лає з стерпін, ніж обстоювати свої права, поводячи форми, до яких воно призвичаїлося. Але коли довгий ряд зловживань і узурпацій, що змагають до тої самої мети, виявляє намір підкорити його під абсолютний деспотизм, це є його правом, це є його обов'язком, скинути таку владу та підбити про нових Сторожів своєї майбутньої безпеки. Такою була терпелива мовчазна згода Колоній; і такою є тепер коначність, яка примушує їх змінити їхню попередню систему уряду. Історія теперішнього короля Великої Британії є історією кривд і узурпацій, всі з яких мали за пряму ціль встановлення абсолютної тиранії над Соединеними Штатами. В доказ цього факти хай будуть подані широким світові. — Він відмовився згоди на закони, найбільш корисні і потрібні для публічного добра. — Він заборонив своїм губернаторам видавати закони безсередньої і певної важливості, якщо не будуть припинені в своїй дії, аж доки не буде одержана його згода; і коли так зержані, він аж надто заїжджував доглянути їх. — Він відмовлявся видати інші закони для вигоди великих районів народу, доки ці народи не відмовлялися від права репрезентації в законодавчій владі, права неограниченого для них і грізного тільки для тиранії. — Він скликав разом законодавчі тіла на місцях незвичних, невідданих і віддалених від сховищ публічних протоколів, з єдиною метою атомлювання їх у виконання його заходів. Він кількакратно розв'язував Палати Репрезентатів за спротив з мучою рішучістю проти його постанов на права народу. — Він доводив до відмовлення, після таких роз'яснень, спричинити вибір інших; внаслідок цього законодавча влада, неснишча, повернулася до широким мас народу для її виконання; Стій в мікці заливався виставлений на всі небезпеки йнакші зі зони та на судороги внутрі. — Він намагався недопустити до заселення цих Штатів: зупиняючи в тій цілі закони натуралізації чужинців; відкидаючи видачу інших для заохоти їх міграції сюди, та відкидаючи умовини нових привласнень землі. — Він ставив перешкоди Адміністрації Справедливості, відмовляючи свої згоди на закони для встановлення суверенної Влади. — Він улаштував судів тільки від своєї волі щодо удержання їх урядів та щодо суми і виплати їх заробітку. — Він створив міністерство нових урядів і наслідок судів зграю урядників, щоб непокоїти наш народ та відкинути його субстанцію. — Він відкидав між нами, в часі миру, по стійній армії без згоди наших законодавчих тіл. — Він намірив скасувати військову незалежність і підкорити її Цивільній Владі. Він об'єднався з іншими, щоб підкорити нас юрисдикції, чужій для нашої конституції та невинній нашим законам; дучи свою згоду на їх ділення, що претендують на законодавство. — Розмінуючи великі частини озброєних військ між нами: — Захищаючи їх інспекційними процесами від покарання за будь-які вбивства, які вони поповнили б на мешканцях цих штатів: — Перериваючи нашу торгівлю з усіма частинами світу. — Накладаючи на нас податки без нашої згоди: — Посягаючи нас в багатьох випадках до бробідства судження присяжними: — Перевозачи нас за моря, щоб нас судили за удалий злочини: — Понавляючи нашу систему англійських законів в сусідній провінції, встановлюючи опієля довідний уряд та поширюючи його неж так, щоб нагло зробити його прикладом та пригоном знярядом для введення такої самої абсолютної влади в цих колоніях: — Відбираючи наш хартії, понавляючи нашу найбільш партісї закони та змінюючи основні форми наших урядів: — Припиняючи наш законодавчі тіла та проголошуючи себе самих наділеними владою законодавства для нас в усіх випадках, які б вони не були. Він заставляв тут уряди уступати, проголошуючи нас позбавленими його охорони і ведучи війну проти нас. — Він плодуровав наш моря, спустошував наш бережежі, палив наш міста і нищив життя нашого народу. Він під цю пору перевозив величезні армії чужих наймалців, щоб завершити діло смерті, спустошення і тиранії, яке вже почалося в обставинах жорстокості і перфідії, які направили чимало собі подібні в найбільш варварських віках та цілком негідні голови цивілізованої нації. — Він змушував наших співгромадян, взятих в полон на наших морях, носити зброю проти їх країни, ставати катями їхніх приятелів і братів, або гинути самим з їхніх рук. — Він викликав домашні йостанні між нами та намагався наводити на мешканців наших кордонів безпощадних індіанських дикунів, відомим законом війни я-

„Неконституційна“ необхідність

Два замітні голоси, які появилися в Конгресі підчас одобрення заряджень президента в справі оборони Кореї, походять з двох протилежних таборів. Один — це голос сенатора-республіканця Джеймса П. Кема. Хоч спонуки до протесту були у кожного з них різні, то законна підстава, на яку вони покликувалися, була та сама, конституційного права на такі зарядження, що є воєнними кроками, бо це належить до Конгресу.

Цього, що виповідження війни належить до прерогативи Конгресу, ніхто не оспорує. Виникає тільки сумнів, коли саме збройне діяння треба вважати війною, а коли тільки інтервенцією чи іншого роду діянням, яке не є точно наперед передбачене. Коли подавляюча більшість обох конгресових палат резигнує зі своєї прерогативи і признає президентові право такого зарядження, як це сталося тепер у випадку з Кореєю, то такі рішення вважаються законними; їх не вважається формальним виповідженням війни.

У таких справах Америка керується традицією. Так і

сталося з рішенням президента Трумана у випадку нападу комуністів на Південну Корею. Це вважається „неконституційною konieczністю“. Події з недавнього минулого вказують, як треба поводитись президентові на випадок наглої потреби.

Історики пригадують, що Америка знайшла в подібному положенні в 1914 р., коли до серед громадянської війни в Мексику президент Вудро Вилсон наказав американській військовій флотії зайняти мексиканський порт Вера Крус, щоб недопустити там до виантаження зброї, яка могла б бути вжита проти Злучених Держав. Це сталося 21 квітня 1914 р., а наступного дня Конгрес ухвалив резолюцію з одобренням зарядження президента. Тоді, щоправда президент звернувся був ще перед тим до Конгресу за відповідною повноваженням, однак Конгрес не зробив нічого в тій справі і президент самий зробив те, що вважав за необхідне.

Подібні випадки траплялися частіше в околиці Карібського моря, яке лежить у сфері

впливів ЗДА, де треба було брати в охорону американських громадян. Теж в часі повстання „боксерів“ у Китаю в 1900 р. президент вислав до Китаю збройні сили, які вживали гармат і воєнної тактики, а проти цього не було ніяких міжнародних протестів. Тому теж і Конгрес не потребував цензурувати ані закладати протесту проти наказів президента, як команданта збройних сил.

Під теперішню пору прилюдна опінія опирається теж на тактику модерного воювання. Безупинні провокації комуністичних урядів різних країн не завжди дають споможіння підшукати точно приклади з міжнародних конфліктів минулого. Вже сама атомова бомба, яку мають уже вороги і загроза від неї є найважливішою спонукующою швидкого діяння, щоб захистити громадян перед непередбаченими жахливими наслідками. При згадці про мотиви останнього зарядження Трумана звертають загальноувагу на наставлення демократичних країн світу, які глядять на Америку як на свого оборонця і есентауального рятівника. Критики демократичного ладу часто говорять, що він не намагається на такі часи, коли талітарні режими діють з блискавичною швидкістю. Отже при вирішуваних таких нагальних справах треба демократичним країнам вважати на неможливість, щоб не дати себе випередити тоталітарним режимам.

Що комуністи допустилися в Кореї збройної агресії, нема найменшого сумніву. Південна Корея тільки оборонялась. Об'єднані Держави були обов'язані її боронити. Америка поминаючи свої інтереси, виконує в цьому випадку в першу чергу рішення Ради Безпеки О. Д.

Uncle Sam Says

„Save for your independence“ is a truism today just as it was 200 years ago. The Liberty Bell, which is the symbol of the 1776 U. S. Savings Bonds Drive May 15-July 4, symbolizes all of the characteristics which made this country strong. Of these essential virtues, thrift is one of the most outstanding. Your investment in Savings Bonds will mean future financial security as they return 44 for every \$3 in ten years. Start "Your Own Financial Independence" today. U. S. Treasury Department

„ЄЖОВЩИНА“

(Уривок з автобіографічних матеріалів).

— Слухайте, Іване, що це за міліціонер приходив? — Та це не міліціонер, це з санітарного відділу. Хіба ж ви не бачили по візниках? Вони тільки односторонньо мають однакові, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... Прийшовши до хати, попадаю в істеріку. Мене опановує і радість, що тривога так смішно скінчилася, а разом — нервовий біль на ганебність життя, що перетворила нас в наляканих зайців, котрі боються власної тіни... Олександрів той інцидент мало не коштував життя: коли я знову прибігла до лікарні, а відзнаки різні... Цей приходив сюди шомісяця на ревізію: чи виходить чисті, чи сміття де нема, чи яма на відпадки в порядку утримується... — То це ви йому сказали, що мій чоловік хворий? — Та сказав, бо він питав, що це у нас на подвір'ї діється... А хіба що? — Нічого!... При

(Нотатки з советської преси)

"SVOBODA"
P. O. Box 346, (81-83 Grand St.), Jersey City 3, N. J.

JERSEY CITY 3, N. J.

